

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **FVE TUCHOŘICE s. r. o.**, IČO: 246 59 436, se sídlem Praha 5-Slivenec, U Habeše 800/11, zast. Mgr. Přemyslem Pechlátém, advokátem v Českých Budějovicích, Heydukova 505/3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013 č. j. 21071/13/5000-14203-700681,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací z účtu soudu do rukou jeho zástupce, advokáta Mgr. Přemysla Pechláta, přeplatek na zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013 č. j. 21071/13/5000-14203-700681 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu (dále jen „*správce daně*“) ze dne 4. 2. 2013 č.j. 13289/13/4000-17102-203042, ze dne 6. 3. 2013 č.j. 65551/13/4000-17104-505133 a ze dne 3. 4. 2013 č.j. 115341/13/4000-17104-050259 (společně dále jen „*rozhodnutí správce daně*“). Rozhodnutími správce daně byly zamítnuty podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), stížnosti žalobce na postup plátce daně, kterým byla ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem v Děčíně, Teplická 874/8 (dále jen „*plátce daně*“).

Žalobce uvádí, že s plátcem daně uzavřel smlouvu o podpoře výroby elektřiny, jejímž předmětem byla podpora výroby elektřiny ve fotovoltaiické elektrárně FVE Tuchořice, jakožto podpora ve formě úhrady zeleného bonusu za podmínek stanovených příslušnými právními

předpisy. Plátce daně podle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“), provedl srážku odvodu za elektřinu ze slunečního záření a žalobci vyplatil částku nižší oproti částkám fakturovaným žalobcem. Proti tomuto postupu plátce daně podal žalobce podle § 237 odst. 3 daňového řádu stížnost na postup správce daně, která byla zamítnuta rozhodnutími správce daně. Tento postup správce daně potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím.

Dále žalobce uvádí, že právní úprava zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů stanovící od 1. 1. 2011 podmínky odvodu za elektřinu ze slunečního záření je nepřipustně retroaktivní, a proto v rozporu jak se základními zásadami daňového práva, tak s ústavním pořádkem České republiky. Podle žalobce tato úprava odporuje zásadě legitimního očekávání žalobce. Postupem plátce daně, správce daně i žalovaného tak došlo k hrubému a citelnému zásahu do vlastnického práva žalobce. K tomuto žalobce odkazuje na náleznost pléna Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011 sp.zn. Pl. ÚS 53/10, ve kterém se Ústavní soud zabýval státní podporou stavebního spoření.

Žalobce v podané žalobě též uvádí, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k hrubému a citelnému zásahu do jeho práva na pokojné užívání majetku. Žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí sám potvrzuje, že k tomuto zásahu došlo, avšak ospravedlňuje jej společenskou naléhavostí zavedení předmětné úpravy. S tímto hodnocením žalovaného žalobce nesouhlasí a má za to, že naléhavost zavedení předmětné právní úpravy není proporcionálně natolik zásadní, aby jí mohl být zdůvodněn zásah do ústavních práv žalobce, tím spíše, pokud tato právní úprava byla zcela nepřipustně zavedena s retroaktivní účinností.

Podle žalobce tato právní úprava rovněž porušuje princip rovnosti zaručený článkem 1 Listiny základních práv a osob (odlišení zařízení fotovoltaických elektráren podle toho, kdy byla tato zařízení uvedena do provozu, a podle toho, zda jsou umístěna na střeše nebo pláštích budovy zapsané v katastru nemovitostí, nebo mimo ni). Žalobce závěrem uvádí, že předmětná novela zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů nabyla platnosti až dne 28. 12. 2010 a účinnosti dne 1. 1. 2011, přičemž podle žalobce již takto krátká legisvakanční doba jasně napovídá o způsobu, jakým byla tato ústavně nekonformní úprava zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů přijata.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že není kompetentní k posuzování souladu vydaných právních norem s ústavním pořádkem České republiky. K tomuto posouzení je kompetentní Ústavní soud, přičemž Ústavní soud se touto otázkou již zabýval a dospěl k názoru, že zavedením odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, avšak tento zásah neznamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů (náleznost Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11). Žalovaný (resp. správce daně) přezkoumal postup plátce daně a dospěl k závěru, že ten srazil odvod v zákonné výši a odvedl jej v zákonném termínu svému místně příslušnému správci daně; plátce daně tedy postupoval v souladu s právními předpisy. Za těchto okolností, kdy plátce daně postupoval v souladu s právními předpisy a zároveň Ústavní soud dospěl k závěru, že předmětné ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je ústavně konformní, správce daně neshledal stížnost oprávněnou a zamítl ji. Tento popsany postup správce daně posléze žalovaný potvrdil v napadeném rozhodnutí. Závěrem žalovaný odkazuje i na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j.

1 Afs 80/2012 a č.j. 1 Afs 81/2012 s tím, že i Nejvyšší správní soud shodně jako žalovaný zastává názor, že ust. § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ukládá povinnosti a pravomoci pouze Energetickému regulačnímu úřadu, nikoli správci daně. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V podstatě jedinou námitkou žalobce v dané věci je tvrzení, že předmětné ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů (§ 7a tohoto zákona) je ústavně nekonformní (primárně pro svou retroaktivitu a porušení legitimního očekávání žalobce), jelikož porušuje ústavní práva žalobce a je v rozporu se základními zásadami práva České republiky.

Otázkou ústavnosti zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření se již zabýval Ústavní soud, a to v nález ze dne 15.5.2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (č. 220/2012 Sb.). V něm se vyjádřil ke všem důvodům, ze kterých žalobce shledává předmětné ustanovení protiústavním, jednak k otázce nepřímé retroaktivity, k otázce legitimního očekávání a s ním spojenému zásahu do vlastnických práv žalobce i k zásadě rovnosti subjektů. Ústavní soud neshledal, že by zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie bylo v obecné rovině protiústavní. Zdůraznil, že *jakkoli došlo přijetím napadených ustanovení ke snížení podpory poskytované provozovatelům FVE, nejednalo se ... o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické či svobodu podnikání, případně nerespektování základních náležitostí demokratického a právního státu*. Ústavní soud neshledal, že by zájem provozovatelů fotovoltaických elektráren na zachování dosavadní zákonem stanovené ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů a zelených bonusů bez jejího dalšího krácení převážil nad veřejným zájmem na jejím snížení. Námitka nepřipustné retroaktivity proto není důvodná.

Obdobný závěr učinil Ústavní soud i v otázce legitimního očekávání, když sice dospěl k závěru, že legitimní očekávání je třeba definovat i jako majetkový nárok, který je individualizovaný přímo na základě právní úpravy (k tomuto též nález Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2009, sp.zn. Pl. ÚS ÚS 50/04), ale i zde s ohledem na shora popsané zachování podpory využití obnovitelných zdrojů energie ve shora popsané výši zájem provozovatelů fotovoltaických elektráren opět nepřevážil nad zájmem veřejným. Z výkladu Ústavního soudu plyne, že zásah do legitimního očekávání žalobce je v daném případě odůvodněn veřejným zájmem a že tento zásah není nepřiměřený, neboť garance výše výnosů pro výrobce a návratnost investice byla ve svém důsledku zachována.

Předmětná ustanovení podle Ústavního soudu neodporují ani principu rovnosti, neboť *určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže tedy být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti*.

Soud po přezkoumání okolností daného případu dospěl k závěru, že nemá důvod se odchýlit od shora popsáných závěrů Ústavního soudu ani neshledal, že by provedený odvod z elektřiny ze slunečního záření dolehl na žalobce jako likvidační či jako zasahující samotnou majetkovou podstatu žalobce. Ostatně žalobce takovéto dopady odvodu v podané žalobě ani netvrdil. Proto zdejší soud v souladu se závěry Ústavního soudu shledal žalobní námitky žalobce spočívající v tvrzené protiústavnosti předmětného ustanovení zákona o podpoře

využívání obnovitelných zdrojů nedůvodné.

Plátce daně byl v souladu s § 233 ve spojení s ust. § 2 odst. 3 daňového řádu povinen odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření. Svými stížnostmi, které správce daně zamítl, se však žalobce ve své podstatě domáhal – vedle argumentace ústavně právní, tedy vedle argumentů ústavní nekonformity zákona č. 402/2010 Sb., nepřípustné retroaktivity odvodů a porušení legitimního očekávání ekonomických výsledků – ochrany proti tzv. solárnímu odvodu. V této souvislosti je třeba poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013 č.j. 1 Afs 76/2013-57 (publikované rovněž pod č. 3000/2014 Sb. NSS), podle něhož konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně (§ 237 daňového řádu), ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat případné likvidační účinky solárního odvodu v jednotlivých případech (nález Pl. ÚS 17/11, uveřejněný rovněž pod č. 220/2012 Sb.) je podle Nejvyššího správního soudu proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně (§ 259, § 260 daňového řádu).

Správce daně i žalovaný tedy ve věci žalobce nepochybili a postupovali v souladu s právními předpisy.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu